

Bijen stoken

Ik zat inmiddels in de tuin. David ook. Hij zat op een van de leuke stoeltjes. Ik had de kopjes koffie neergezet. Lekkere koffie. Met verse melk. Een traktatie van de bovenste plank. Als je tot die bovenste plank kunt reiken. Dat kan niet iedereen. In elk geval: die koffie stond daar. En ik zag hoe een bij op de rand van Davids kopje ging zitten. En vervolgens elegant onderdook in de warme koffie. En ik zag tijdens het kijken hoe een tweede bij niet eens op de rand van het kopje ging zitten, maar ook direct onderdook. Ik zag dat David het zag. En ik zag dat David het kopje pakte en de koffie in één grote teug in zijn mond schonk. Ik wilde nog roepen: 'David!' of 'bij!' of 'beide!', maar mijn adem stakte in mijn keel. David keek mij aan, met zijn grote mooie ogen. Je zag dat hij wilde spreken, maar je zag ook dat er in zijn mond iets gebeurde. Seconde na seconde verstreek. Van de buitenkant kon je niet zien dat er iets gebeurde en Davids ogen bleven groot en mooi. Totdat zijn mond zich langzaam opende en een bij naar buiten vloog. De tweede bij vloog ook zijn mond uit. De koffie was intussen zijn keel in gelopen. “Ja weet je,” zei David, “mijn tandenstokers zijn op. En deze bijen stoken dan mijn tanden. Daar zijn ze goed in.” Ik keek hem aan. “Ja,” zei hij, “je zou denken dat dat een vieze smaak in je mond geeft, maar met koffie erbij valt dat reuze mee.” David verdween kort daarna uit mijn leven en zijn bijen ook. Ik heb lang gewacht met het stoken van mijn tanden, maar ik ben het gaan doen. En mijn tandenstokers zijn nooit op.

Dertig-6-XIII